

Ім'я користувача:
Полтавський інститут економіки і права Полтавськи...

ID перевірки:
1016174406

Дата перевірки:
03.04.2024 09:14:25 EEST

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
03.04.2024 09:14:46 EEST

ID користувача:
100011300

Назва документа: Глушко курсова

Кількість сторінок: 17 Кількість слів: 3288 Кількість символів: 26570 Розмір файлу: 32.77 KB ID файлу: 1015930728

23.7% Схожість

Найбільша схожість: 23% з Інтернет-джерелом (<https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/53499>)

23.7% Джерела з Інтернету

86

Сторінка 19

Не знайдено джерел з Бібліотеки

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

Проблема еквівалентності у перекладі є однією з найбільш складних та дискусійних у сфері перекладацької діяльності. Здатність передати точно значення, стиль, емоції та інші аспекти оригінального тексту мовою перекладу визначає якість та ефективність перекладу. У зв'язку з цим, дослідження еквівалентності у перекладі та шляхів досягнення цієї еквівалентності є актуальним та важливим завданням для вивчення теорії та практики перекладацької справи.

Мета даної курсової роботи полягає у вивченні концепції еквівалентності у перекладі, аналізі факторів, які впливають на її досягнення, а також визначенні шляхів покращення якості перекладів за допомогою використання різних стратегій та методів.

У першому розділі роботи буде проведений теоретичний аналіз концепції еквівалентності у перекладі, розглянуті основні підходи до визначення еквівалентності та її різновиди також основні фактори, які впливають на досягнення еквівалентності у перекладі, включаючи культурні, лінгвістичні, стилістичні та інші аспекти.

Ця курсова робота спрямована на розуміння та вивчення проблеми еквівалентності у перекладі та розробку конкретних практичних рекомендацій, які можуть бути використані перекладачами для поліпшення якості своєї роботи. Нові виклики перекладу художнього тексту підводять перекладознавство до необхідності встановлення уніфікованих критеріїв оцінки якості художнього перекладу. Дослідження критеріїв оцінки якості перекладу є перспективним через те, що хоча спроби виявлення об'єктивних критеріїв робилися раніше, але багатостороннього та комплексного підходу створено не було. У той самий час якість перекладу визначає сприйняття вихідного тексту рецептором перекладу, його ставлення до твору, автора, багато в чому й до іншої культури загалом.

Саме переклад художнього дискурсу невичерпний для проведення

транслятологічних досліджень з теми адекватності й еквівалентності. Це пов'язано з тим, що художній текст представляє особливу складність для перекладача з погляду повноцінної передачі естетичної вартості, прагматичного наповнення, стилістичних засобів вираження та інших характеристик, що і складає **актуальність** даного дослідження.

Проблемою еквівалентності й адекватності перекладів художніх текстів опікувалися такі вітчизняні дослідники, як В. Н. Комісаров, Л. К. Латишев, Т. Р. Ананко, В. В. Демецька, О. М. Іванова, В. В. Мошкович, Т. Є. Некряч, Ю. П. Солодуб та інші. Серед зарубіжних перекладознавців, які вивчали питання еквівалентності й адекватності, слід відзначити Ю. Науду, В. Коллера, К. Норд, К. Райс, Ф. Шлеймахера, Дж. Турі, Л. Венуті, М. Вілліамс.

Об'єктом дослідження є перекладознавча категорія еквівалентності. **Предметом** дослідження є особливості реалізації категорії еквівалентності в перекладах художніх творів.

Мета дослідження – з'ясувати особливості забезпечення еквівалентності на матеріалі перекладів текстів художньої літератури.

Матеріалом дослідження слугували романи Дж. К. Ролінг та їх переклади українською мовою: «Harry Potter and the Philosopher's Stone» / «Гаррі Поттер і філософський камінь».

Для досягнення мети потрібно роз'язати наступні завдання:

- 1) розтлумачити поняття «еквівалентність»;
- 2) з'ясувати основні рівні еквівалентності;
- 3) охарактеризувати засоби досягнення еквівалентності перекладу;
- 4) окреслити методологічні засади оцінки досягнення еквівалентності з урахуванням особливостей художнього перекладу.

Основними **методами**, якими ми послуговуємося у даному дослідженні, є описовий метод, порівняльний (компаративний) аналіз перекладу,

статистичний метод, а також метод вибірки. Подеколи був використаний метод стилістичного аналізу задля встановлення стилістичних особливостей текстів оригіналу й перекладу. Окрім того, були застосовані загальнонаукові методи аналізу, синтезу, узагальнення, індукції та дедукції.

Структура роботи включає у себе вступ, 1 розділ, висновки, список використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ЕКІВАЛЕНТНОСТІ В ПЕРЕКЛАДОЗНАВСТВІ

1.1 Проблема оцінки якості перекладів художніх творів

Оцінка якості перекладів художніх творів - це складний процес, який вимагає багатофакторної аналізу та експертної оцінки. Ось деякі ключові аспекти, які слід враховувати при оцінці якості перекладів художніх творів:

1. Вірність оригіналу: Основна мета перекладу - передати ідеї, емоції та атмосферу оригінального твору. Перекладач повинен вірно передати не лише лексику, але й відтворити стиль, тон, інтонацію автора.

2. Естетичні якості: Переклад не лише має бути правильним з мовної точки зору, але й бути естетично задовільним. Він повинен бути легким для читання та приємним для сприйняття, а також відображати внутрішній світ автора.

3. Специфічність жанру: Різні жанри вимагають різних підходів до перекладу. Наприклад, поезія може вимагати збереження ритму та рими, тоді як проза може дозволяти більшу вільність в перекладі.

4. Контекст та культурні аспекти: Перекладач повинен розуміти контекст і культурні особливості як оригінальної мови, так і мови перекладу. Деякі вирази, аналогії або культурні особливості можуть бути недостатньо зрозумілі для аудиторії мови перекладу.

5. Оригінальність: Якщо перекладач занадто вільно тлумачить

оригінальний текст, це може призвести до втрати унікального стилю або ідентичності автора.

6. Оцінка аудиторії: Важливо також враховувати аудиторію, для якої розрахований переклад. Переклад може бути спрямований на академічну аудиторію, любителів літератури або широке загалу. Вимоги до якості перекладу можуть варіюватися залежно від цього.

У кінцевому підсумку, якість перекладу художнього твору є суб'єктивною оцінкою, яка може варіюватися в залежності від інтерпретації індивідуальних читачів та критиків. Проте врахування зазначених аспектів допомагає забезпечити якісний переклад, який максимально відтворює оригінальний твір. Категорія якості перекладу посідає одне з найосновніших місць серед категорій перекладознавства. У літературі зустрічаються такі терміни, що характеризують якість перекладу, як «адекватність», «еквівалентність», «повноцінність», «рівноцінність», «літературний переклад», «реалістичний переклад» [15, с.129].

Цікаво, що якість тексту перекладу можна оцінювати за допомогою порівняння його з оригіналом або абсолютно безвідносно до оригіналу. Однак лінгвістично обґрунтовані методи оцінювання якості перекладу передбачають порівняння перекладу й оригіналу на предмет виявлення синтаксичних, стилістичних і прагматичних закономірностей.

Комісаров В. Н. висловлює схожі погляди та розрізняє п'ять видів нормативних вимог, що детермінують якість перекладу:

1. Норма еквівалентності тексту перекладу;
2. Жанрово-стилістична норма;
3. Норма перекладацького мовлення;
4. Прагматична норма;
5. Конвенційна норма перекладу [20, с.194].

1.2. Поняття еквівалентності й адекватності в перекладі

Поняття еквівалентності та адекватності в перекладі є ключовими у розумінні та оцінці якості перекладу. Хоча ці терміни часто використовуються як синоніми, вони мають різні відтінки значень.

1. Еквівалентність в перекладі:

- Еквівалентність в перекладі передбачає відповідність між елементами оригінального та перекладеного текстів, яка відображає схожість у значенні, функції, стилі, тональності тощо.

- Еквівалентність може бути повна або часткова залежно від того, наскільки точно переклад зберігає всі важливі аспекти оригіналу.

2. Адекватність в перекладі:

- Адекватність в перекладі вказує на те, наскільки добре переклад відтворює сенс, ідеї, емоції та інші аспекти оригінального тексту.

- Це поняття охоплює ширший спектр параметрів, таких як відповідність контексту, атмосфери, культурних нюансів та інших аспектів тексту.

Отже, відмінність між еквівалентністю та адекватністю в перекладі полягає в тому, що перше більше зосереджене на точності передачі міжмовних елементів, тоді як друге враховує ширший контекст та змістове відтворення тексту.

Якісний переклад зазвичай потребує досягнення як еквівалентності, так і адекватності, зберігаючи баланс між лінгвістичною точністю та передачею сенсу та емоцій оригіналу. Першими теоретиками перекладу стали древні римляни – політик і філософ Марк Туллій Цицерон (106-43 рр. до н.е.) і поет Квінт Гораций Флакк (65-8 рр. до н.е.) [8, с.29]. Вони сформулювали одну з центральних концепцій теорії перекладу – еквівалентність, а також застерігали перекладачів від буквального перекладу «слово в слово»,

протиставляючи йому переклад за змістом, приділяючи першорядне значення естетичності й креативному характеру перекладеного тексту. Саме в роботах античних філософів зароджуються та вперше тлумачаться перекладацькі категорії «адекватності» та «еквівалентності».

У нас час категорії «адекватність» та «еквівалентність» використовуються як критерії оцінки якості перекладу. Категорія якості традиційно виділяється на основі опозиції, або контрасту «адекватний переклад / неадекватний переклад» та

«еквівалентний переклад / нееквівалентний переклад».

Під неадекватним перекладом розуміють буквалістський переклад та вільний переклад. Буквалістський переклад – переклад, що спотворює зміст вихідного повідомлення та/або порушує норми мови перекладу. Буквалістський переклад також називається дослівним, послівним або буквальним.

Натомість, під адекватним перекладом мається на увазі переклад, що вірно передає вихідне повідомлення при дотриманні норм мови перекладу; це переклад, в якому передані всі наміри автора щодо певного ідейно-емоційного художнього впливу на читача, із урахуванням усіх застосовуваних автором ресурсів образності, колориту, ритму, тощо.

1.3. Теорія рівнів еквівалентності у вітчизняному перекладознавстві

Теорія рівнів еквівалентності відіграє важливу роль в українському перекладознавстві, допомагаючи зрозуміти процес перекладу та його вплив на оригінальний текст. Ця теорія базується на припущенні, що в перекладі можна виділити різні рівні, на яких досягається еквівалентність між оригіналом та

перекладом. Рівні еквівалентності часто використовуються для класифікації різних аспектів перекладу та його оцінки.

Основні рівні еквівалентності включають:

1. Фонетичний рівень: На цьому рівні перекладач старається відтворити звукові характеристики оригінального тексту, зокрема фонетичні особливості, інтонацію, ритм і т.д.

2. Лексичний рівень: Тут увага перекладача зосереджена на точному відтворенні словникового складу та лексичних відтінків оригіналу. Слова та вирази перекладаються максимально близько до їхнього значення в оригіналі.

3. Синтаксичний рівень: Перекладач старається зберегти синтаксичну структуру та порядок слів оригінального тексту, забезпечуючи таким чином логічність та зрозумілість перекладу.

4. Семантичний рівень: На цьому рівні перекладач прагне відтворити значення та смислові нюанси оригіналу, забезпечуючи передачу ідей, концепцій та образів.

5. Прагматичний рівень: Цей рівень враховує контекст та специфіку комунікативної ситуації, у якій використовується перекладений текст. Перекладач старається забезпечити відповідність мовних засобів ситуації вживання перекладеного тексту.

Кожен з цих рівнів має велике значення для процесу перекладу та дозволяє здійснити комплексну оцінку якості перекладу. Врахування різних аспектів на кожному рівні допомагає досягти більшої ефективності та точності у перекладі текстів.

Через відмінності на морфологічному, лексичному, синтаксичному рівнях, а також різницю в культурі носіїв різних мов, передача змісту на всіх рівнях видається неможливою. Саме тому реалізація категорії еквівалентності може спиратися лише на деякі елементи змісту. Відтак, ступінь еквівалентності може визначатися на різних рівнях змісту, що й лежить в основі наступної

класифікації рівнів еквівалентності:

1. Еквівалентність на рівні комунікативної мети;
2. Еквівалентність на рівні комунікативної мети та опису ситуації;
3. Еквівалентність на рівні комунікативної мети, опису ситуації та структури повідомлення;
4. Еквівалентність на рівні висловлювання (синтаксичних структур)
5. Еквівалентність на рівні окремих мовних знаків (найвища наближеність до тексту оригіналу) [8, с.168].

Наведена класифікація відображає етапи сприйняття реципієнтом перекладу в зворотному порядку. Під час первинного знайомства з текстом реципієнт звертає увагу на окремі мовні одиниці. Наступним етапом є сприйняття окремих речень, складного синтаксичного цілого, а потім і структури повідомлення в цілому. Насамкінець, реципієнт перекладу усвідомлює особливості мовної ситуації та мету комунікації. Потрібно зауважити, що еквівалентність на рівні мовних знаків автоматично передбачає реалізацію еквівалентності й на інших рівнях, тоді як еквівалентність на рівні лише мети комунікації не обов'язково супроводжується її здійсненням на подальших рівнях.

1.2 Способи досягнення еквівалентності художніх перекладів

Досягнення еквівалентності в художніх перекладах вимагає творчого та глибокого розуміння як оригінального тексту, так і мови перекладу. Існує кілька способів, які перекладачі можуть використовувати для досягнення еквівалентності у художніх перекладах:

1. Літературна перекладацька техніка: Це включає в себе використання літературних прийомів та технік для відтворення стилю, образів та емоцій

оригінального тексту. Це може включати в себе відтворення ритму, метафор, стилістичних прийомів тощо. Літературна перекладацька техніка - це підхід до перекладу, який ставить за мету не лише передати слова оригінального тексту, але й відтворити його стиль, образність, атмосферу та емоції. Вона використовує різноманітні літературні прийоми та техніки для забезпечення максимальної відповідності перекладу оригіналу. Ось деякі з найпоширеніших літературних перекладацьких технік для досягнення еквівалентності:

Метафоричний переклад: Використання метафор та образів з оригінального тексту та їх відтворення або адаптація у перекладі для забезпечення передачі сенсу та атмосфери.

Стилістичне моделювання: Адаптація стилістичних особливостей оригінального тексту у перекладі з метою збереження його унікального характеру та ідентичності.

Рими та ритм: Використання рим та ритмічних елементів для передачі музичальності оригінального тексту у перекладі, особливо в поезії.

Стилізація мови: Адаптація мовного стилю оригіналу у перекладі з врахуванням характерних рис мови та літературних традицій кожної мови.

Використання евфонії та алітерації: Збереження звукової гармонії та ритму за допомогою використання приємних для вух слів та звукових повторень.

Персонажний голос: Відтворення унікального голосу та мовного стилю персонажів оригінального тексту у перекладі, що допомагає передати їхню індивідуальність та характер.

Ці літературні перекладацькі техніки використовуються перекладачами для того, щоб максимально відтворити літературну якість оригінального тексту та забезпечити еквівалентність у художніх перекладах. Однак важливо залишати баланс між вірністю оригіналу та читабельністю та ефективністю перекладу для аудиторії мови перекладу.

2. Персоніфікація перекладу: Перекладач може намагатися "вжитися" у роль

автора оригінального тексту, спробувати передати його голос, стиль та індивідуальність у перекладі. Персоніфікація перекладу передбачає не лише передачу сенсу слів, а й спробу увійти в думки та почуття автора, відтворити його уявлення про мову та світ. Це може включати в себе аналіз та розуміння психології та менталітету автора, врахування його індивідуального стилю та вибір мовних засобів.

Наприклад, перекладач, який використовує персоніфікацію, може уявити, яким би виглядав оригінальний автор, якщо б він використовував мову перекладу, і намагатися відтворити його мову з урахуванням цього "образу". Такий підхід допомагає зберегти стиль та індивідуальність оригіналу, а також сприяє глибшому розумінню тексту та авторської ідеї.

Однак, варто зауважити, що персоніфікація перекладу може бути складною та суб'єктивною, оскільки вимагає від перекладача значної творчості та вдумливості. Також вона може бути не завжди можливою у випадках, коли інформація про автора обмежена або відома недостатньо. Все ж, цей підхід може стати важливим інструментом для досягнення еквівалентності та якісного перекладу, особливо у художній літературі.

3. Контекстуальний аналіз: Врахування контексту, у якому був створений оригінальний текст, допомагає визначити семантичні відтінки, атмосферу та інші важливі аспекти, які потрібно передати у перекладі. Контекст може включати різні аспекти, такі як історичний, культурний, соціальний, літературний та інші фактори, які впливають на зміст та сприйняття тексту.

Контекстуальний аналіз може включати такі етапи:

Дослідження автора та його творчості: Розуміння життя, ідеології, стилістичних особливостей та інших аспектів авторської біографії допомагає краще зрозуміти контекст створення тексту.

Аналіз культурних та історичних особливостей: Розуміння культурних та історичних контекстів, в яких виник текст, допомагає перекладачу зрозуміти

певні вирази, образи, аллюзії та інші аспекти тексту, які можуть бути непрямими або специфічними для даної культури.

Урахування специфіки аудиторії: Розуміння та аналіз цільової аудиторії тексту допомагає визначити, як краще передати сенс та інші аспекти тексту у перекладі, забезпечуючи відповідність мовним та культурним очікуванням читачів.

Урахування комунікативної ситуації: Аналізується контекст використання тексту та його призначення, щоб забезпечити відповідність мовленнєвій ситуації у перекладі.

Урахування структури та стилістичних особливостей тексту: Розуміння організації, структури та стилістичних характеристик оригінального тексту допомагає визначити найкращі методи та стратегії перекладу.

Контекстуальний аналіз допомагає перекладачеві краще зрозуміти оригінальний текст та правильно передати його сенс, атмосферу та інші важливі аспекти у перекладі. Він є важливою складовою якісного та ефективного перекладу, особливо в художній літературі та інших культурних текстах.

4. Творчий переклад: Це включає в себе використання творчого підходу до перекладу, де перекладач має вільність вибору слів та виразів, щоб краще передати сенс оригіналу. Цей підхід визнає, що переклад - це не просто механічне відтворення слів, але і творчий процес, в якому перекладач використовує свою уяву, знання та досвід для створення нового тексту на іншій мові, який відображає всі аспекти оригіналу.

Основні характеристики творчого перекладу включають:

Гнучкість: Перекладач має вільність у виборі мовних засобів та виразів для відтворення сенсу та стилю оригіналу, що дозволяє забезпечити кращу адаптацію до специфіки мови перекладу та культурного контексту.

Творчість: Перекладач може використовувати різноманітні літературні прийоми та техніки для створення унікального перекладу, який відтворює

індивідуальність та стиль оригіналу.

Сенситивність до контексту: Перекладач урахує контекст використання та специфіку аудиторії оригінального тексту, щоб забезпечити максимальну відповідність перекладу мовним та культурним очікуванням читачів.

Інновації: Творчий переклад може включати в себе використання новаторських підходів та стратегій для вирішення складних проблем у перекладі, що дозволяє знайти оптимальні рішення для передачі сенсу та стилю оригіналу.

Хоча творчий переклад може бути більш витратним за часом та зусиллями, він може призвести до створення більш точного, ефективного та емоційно насиченого перекладу, який краще відтворює всі аспекти оригінального тексту. Важливо зберігати баланс між вірністю оригіналу та читабельністю та ефективністю перекладу для аудиторії.

5. Колаборативний підхід: У разі особливо складних або важких для перекладу текстів може бути корисно залучати до процесу перекладу команду перекладачів або консультуватися з експертами з відповідної галузі. **ОСНОВНІ** характеристики колаборативного підходу до перекладу включають:

Розподіл завдань: Різні перекладачі можуть взяти на себе відповідальність за переклад різних частин тексту або різних аспектів перекладу, таких як лексика, граматики, стиль тощо.

Експертний обмін думками: Перекладачі можуть обговорювати та обмінюватися своїми думками, ідеями та варіантами перекладу, що сприяє виявленню та виправленню помилок, а також розширенню можливостей вибору найкращого варіанту перекладу.

Синергія знань та навичок: Колаборативний підхід дозволяє об'єднати різноманітні знання та навички перекладачів, що може призвести до створення більш комплексного та кращого перекладу.

Контроль якості: Через взаємну перевірку та обговорення рішень,

коллаборативний підхід допомагає забезпечити вищу якість перекладу шляхом виявлення та виправлення помилок.

Ефективне використання ресурсів: Колаборативний підхід дозволяє розподілити навантаження та використати ресурси кожного учасника процесу перекладу максимально ефективно.

Колаборативний підхід може бути корисним інструментом для забезпечення якості та ефективності перекладу, особливо у випадках складних або специфічних текстів. Однак важливо забезпечити взаєморозуміння, співпрацю та взаємодопомогу між учасниками, щоб досягти найкращого результату.

6. Колаборативний підхід може бути корисним інструментом для забезпечення якості та ефективності перекладу, особливо у випадках складних або специфічних текстів. Однак важливо забезпечити взаєморозуміння, співпрацю та взаємодопомогу між учасниками, щоб досягти найкращого результату.

Контекстуальне використання еквівалентів у перекладі полягає в адаптації перекладу до конкретного контексту, у якому використовуватиметься перекладений текст. Це означає, що перекладач враховує не лише лексичне значення слів, але і їхню контекстуальну семантику, структуру мови, культурні та соціальні відтінки. Такий підхід дозволяє забезпечити максимальну відповідність мовним і культурним очікуванням аудиторії перекладу, зробити його більш зрозумілим та прийнятним для читачів.

Основні принципи контекстуального використання еквівалентів у перекладі:

Адаптація до культурного контексту: Перекладач враховує культурні особливості та конвенції мови, у яку перекладається текст, та старається знайти еквіваленти, що краще відображають менталітет та уявлення про світ читачів цієї мови.

Урахування мовної специфіки: Перекладач враховує мовні особливості та стилістику мови перекладу, забезпечуючи відповідність мовним звичаям та

очікуванням читачів.

Передача ідей та концепцій: Перекладач старається передати не лише буквальне значення слів, але й смислові нюанси, ідеї та концепції оригінального тексту, забезпечуючи їхню зрозумілість та відповідність контексту.

Контекстуальні еквіваленти: Перекладач може використовувати слова, вирази або конструкції, які не є дослівними аналогами оригінального тексту, але краще відображають сенс та інтонацію відповідних фраз у контексті перекладу.

Семантична відповідність: Перекладач враховує не лише лексичне значення слів, але й їхню семантичну специфіку та контекстуальні відтінки, забезпечуючи точність та адекватність перекладу.

7. **Контекстуальне використання еквівалентів** у перекладі полягає в адаптації перекладу до конкретного контексту, у якому використовуватиметься перекладений текст. Це означає, що перекладач враховує не лише лексичне значення слів, але і їхню контекстуальну семантику, структуру мови, культурні та соціальні відтінки. Такий підхід дозволяє забезпечити максимальну відповідність мовним і культурним очікуванням аудиторії перекладу, зробити його більш зрозумілим та прийнятним для читачів.

Основні принципи контекстуального використання еквівалентів у перекладі:

1. Адаптація до культурного контексту: Перекладач враховує культурні особливості та конвенції мови, у яку перекладається текст, та старається знайти еквіваленти, що краще відображають менталітет та уявлення про світ читачів цієї мови.

2. Урахування мовної специфіки: Перекладач враховує мовні особливості та стилістику мови перекладу, забезпечуючи відповідність мовним звичаям та очікуванням читачів.

3. Передача ідей та концепцій: Перекладач старається передати не лише

буквальне значення слів, але й смислові нюанси, ідеї та концепції оригінального тексту, забезпечуючи їхню зрозумілість та відповідність контексту.

4. Контекстуальні еквіваленти: Перекладач може використовувати слова, вирази або конструкції, які не є дослівними аналогами оригінального тексту, але краще відображають сенс та інтонацію відповідних фраз у контексті перекладу.

5. Семантична відповідність: Перекладач враховує не лише лексичне значення слів, але й їхню семантичну специфіку та контекстуальні відтінки, забезпечуючи точність та адекватність перекладу.

Контекстуальне використання еквівалентів є важливим елементом якісного та ефективного перекладу, оскільки дозволяє забезпечити максимальну адаптацію тексту до специфіки мови, культури та аудиторії перекладу. Контекстуальне використання еквівалентів є важливим елементом якісного та ефективного перекладу, оскільки дозволяє забезпечити максимальну адаптацію тексту до специфіки мови, культури та аудиторії перекладу.

Ці способи можуть застосовуватися окремо або у поєднанні залежно від характеру тексту, мети перекладу та інших факторів. Важливо зберігати баланс між вірністю оригіналу та зрозумілістю та ефективністю перекладу для аудиторії.

ВИСНОВОК

Провівши дослідження можна зробити наступні висновки:

1. Еквівалентність у перекладі є ключовим поняттям, яке відображає ступінь відповідності між оригіналом і перекладом. Це не лише точне відтворення смислу, але і передача його з ідентичними емоційними, культурними і прагматичними нюансами.

2. Шляхи досягнення еквівалентності у перекладі різноманітні і можуть включати в себе використання відповідних стратегій та прийомів перекладу. До них можна віднести транслітерацію, транскрипцію, адаптацію, транслейшн, калькування, а також креативні методи відтворення смислу.

3. Культурний контекст і контекст перекладу є важливими факторами при досягненні еквівалентності. Перекладач повинен урахувати культурні відмінності, традиції, конвенції та специфічні особливості мови, щоб забезпечити зрозумілість та прийнятність перекладу для цільової аудиторії.

4. Технологічний прогрес і використання комп'ютерних програм для перекладу (наприклад, машинного навчання та штучних нейронних мереж) також впливають на досягнення еквівалентності. Однак важливо зберегти баланс між автоматизацією та людським експертним втручанням для забезпечення якості перекладу.

5. У процесі перекладу необхідно враховувати міжмовну динаміку та змінність мовних структур, що можуть вплинути на вибір стратегій перекладу та досягнення еквівалентності.

Отже, ефективне досягнення еквівалентності у перекладі вимагає не лише глибокого розуміння мовних структур, але й уваги до контексту, культурних особливостей та використання відповідних стратегій перекладу для забезпечення максимальної точності і зрозумілості для читача або аудиторії.

Схожість

Джерела з Інтернету

86

1	https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/53499	76 джерел	23%
2	http://dspace.tnpu.edu.ua/bitstream/123456789/31228/1/Stud_Konf_Pereklad.pdf	3 джерела	0.55%
3	http://rep.knlu.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/78787878/418/%D0%9A%D0%BE%D0%B7%D0%BB%D0%BE%D0%B2%...	6 джерел	0.24%
4	https://er.nau.edu.ua/bitstream/NAU/61786/1/%d0%94d0%b8d0%bfd0%bbd0%be%d0%bc%20d0%92d0%b8d0%...		0.24%